

Po škole 2010 – stanoviště 8

Kód stanoviště: dratek

Na tomto stanovišti se nachází vrcholová kniha. Řekněte si o ni zde přítomnému orgovi a napište nám něco pěkného!

Šifru na tomto stanovišti si nemůžete odnést. Nachází se tu však ve více exemplářích, které jsou identické. Jeden z nich je „společný“ a slouží k meditacím a úvahám; pokud však potřebujete s týmem nad šifrou diskutovat, můžete si zabrat jeden z „privátních“ exemplářů.

Pravidla:

- Na blikátka (privátní ani společné) nesahejte a nijak s nimi nemanipulujte.
- U privátního blikátka si jinak dělejte, co uznáte za vhodné.
- U společného blikátka si počínejte tak, abyste ostatním přítomným týmům neprozradili princip šifry. Své teorie si raději ověřujte u některého z privátních blikátek.
- Je-li na stanovišti příliš velký nával a privátních blikátek v provozu je méně než přítomných týmů, smíte u privátního blikátka strávit nejvýše 5 minut, načež musíte dát prostor některému z čekajících týmů. Čekající týmy tvoří logickou frontu. Čas, než přijdete znovu na řadu, smíte samozřejmě trávit u společného blikátka.
- Pokud blikátko zhasne na delší dobu, pravděpodobně se porouchalo. Oznamte to prosím přítomnému orgovi.

Přejeme co nejméně epileptických záchvatů!

Další stanoviště hledejte u lampy s posledním trojčíslím 481.

„To je on,“ vyjekla Srdcová devítka.

„Kdo?“ zvedl jsem hlavu, která mi únavou poněkud klesla, a pochopil. „Ten chlap s kartama!“

Starý muž v otrhaném oblečení s podivným odznakem přikývol. „Ještě, že jste si všimli. Čekám tu. . . dost dlouho. . .“ rozkašlal se, pak náhle přestal, jako by to byla jen divadelní vložka.

„Heleďte, tady vám vrátíme ty karty,“ natáhl jsem ruku. „Ať je všechno, jak bylo.“

Stařík energicky zamával rukou. „To nemohu! Kdybych si je vzal, našli by mě podle nich.“

„Radši jste zničil život nám, co?“ zavrčel jsem. „Proč vás kdo hledá? Vy jste ty karty šlohnul?“

„Ne. Naopak. Já jsem jejich strážce. Karty jsou klíče. Já jsem dveřník. Byl jsem.“

Křížový J se protlačil dopředu. „To jsou vážně klíče od celé Podprahy? Ale proč jste nám je dal?“

„Chtěl jsem jenom, abyste je na chvíli schovali. Abych je ochránil. Anděl po nich jde.“

„Anděl?“ zaváhal jsem. „Myslíte takového toho posla Páně?“

„Ne, ty, ty. . . prostáčku,“ prskl Dveřník. „Primátor Anděl. Vládne horní Praze, ne? Teď chce vládnout i celé Podpraze, minulé i budoucí, přivlastnit si všechna její tajemství. Vědění Mistra Hanuše a Rabbiho Löwa, tajemství Golema, alchymistů a svobodných bednářů, Katedry trpaslíků a permoníků. To všechno dostane, pokud získá karty. To se nesmí stát.“

Křížový J přikývol, zatímco já cítil jen vztek. Proč nás, civilisty, tahají do mocenského boje někde tady v Podpraze? Copak jsme nějakí rytíři Grálu, abychom to řešili?

„Jenže. . . podle zákonů Podprahy je teď Anděl právoplatným majitelem klíčů od Podprahy, víte? Splnil všechny body smlouvy. Hlasování ve všech částech Podprahy. . . spojení Horní a dolní Prahy tunelem. . . otevření průchodů ve Stromovce a na Letné. . . všechno. Já mu měl karty oficiálně odevzdat. Neudělal jsem to. Porušil jsem přísahu – nemám právo posuzovat, kdo má nárok. Od té doby se skrývám, ale karty vysílají signál. Ukryl jsem je k vám. Zatímco vy jste je nesli s sebou a mátlí signál, já jsem hledal něco, co bych mohl použít proti němu, dokázat, že není hoden. Pak bych vás našel a osvobodil vás. Ale nemám nic. Ten člověk je velice schopný.“ Dveřník sklopil hlavu jako k smrti unavený.

„Takže vy jste nás využil a teď sám nevíte, jak z toho ven? No paráda.“

Křížový J mě gestem zarazil. „Tohle ničemu nepomůže.“ Obrátil se na Dveřníka. „Není nějaký předpis pro takovéhle. . . nouzové situace?“

„Ano – vznést žalobu k soudu podzemních sil. Pokud uspěje, všechna místa v celé Podpraze budou přečíslována. Původní karty již nebudou platné. Ale já tu žádost nemohu podat – ne, když jsem už jednou porušil předpisy. Můžete to udělat vy, ale. . . má to háček.“ Dveřník se naklonil ke Křížovému J a něco mu dost dlouho šeptal sípavým hlasem. „Uděláte to?“

Křížový J přikývol.

Dveřník si odepjal ze šatů ošklivý plechový odznak a podal ho Křížovému J. Ten ho strčil do kapsy.

„Proč mu tak ochotně kýveš?“ zasyčel jsem. „Copak jsme neměli dost trablí?“

„On na tom taky není nejlíp. Aby mohly být původní karty zrušeny, musí Dveřník obětovat svůj život.“